

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

ไม่มีวาสนายังไงก็ไม่พบ

ก่อนจึงหัน

เราเห็นพี่น้องทั้งหลายเข้าวัดเข้าวา จิตใจเป็นกุศลๆ จิตใจสำคัญมาก เราพอใจนะ เห็นเข้าวัดเข้าวาฟังธรรมจำศีล ทำบุญให้ทาน นี่มีนิสัยของมนุษย์ที่มีความฉลาดกว่าสัตว์ สัตว์เขาไม่รู้ละเรื่องเหล่านี้แต่มนุษย์รู้ แต่มนุษย์ที่หนาที่สุดแล้วไม่รู้ ยังดูถูกเหยียดหยามอีก ผู้เข้าวัดเข้าวาเลยหลบๆ ซ่อนๆ เข้าไปนะ พวกกิเลสมันออกหน้าออกตาออกตีตลาด กองมูตรกองคูณั้นละกองกิเลส มันยกตัวมันเป็นทองคำโอ้อ่าฟูฟ่า ถ้าไปวัดไปวาต้องหมอบๆ ลอบๆ คลานๆ ไป

นี่กิเลสมีอำนาจมากมันเหยียบหัวจิตใจของสัตว์โลก ความทุกข์ก็เหยียบลงไปตรงนั้น พุดให้มันถนัดนะ มันเป็นอยู่ในหัวใจนี้ พุดให้ชัดๆ มันจวนจะตาย พุดให้พี่น้องทั้งหลายฟังผลแห่งการปฏิบัติธรรม หัวใจเรานี้จำครอบโลกธาตุ มาพุดเหล่านี้มาพุดเล่นๆ เหยอ แทบเป็นแทบตายปฏิบัติมา ฉลาดสลบใส ผลได้มาเป็นที่พอใจ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่จริง เอาไปปฏิบัติบ้างซิ

มีแต่สัวมแต่ถ่านเต็มหัวใจ จากนั้นก็กิริยามารยาทเป็นกิริยาของสัวมของถ่านสกปรกรกรุงรังดูไม่ได้นะ มีแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้นความสกปรกโสมนเต็มมนุษย์ เรื่องศีลเรื่องธรรมที่จะให้สะอาดสะอาดภายในหัวใจของมนุษย์เราไม่ค่อยมีนะเวลานี้ เก่งไหมกิเลส ดูหัวใจเจ้าของอย่าไปดูหัวใจคนอื่น มันเก่งหรือไม่เก่ง ถ้ามันเก่งมันก็ครองมูตรคูยกเป็นทองคำขึ้นมา ทองคำเหยียบลงไปคือศีลธรรมถูกเหยียบถูกย่ำทำลาย โอ๊ยเราพุดแล้วสลดสังเวชนะ

ธรรมพระพุทธเจ้าเลิศเลอสุดยอด โลกทั้งสามใครจะมาเป็นศาสดาสอนโลกได้ด้วยธรรมที่เลิศเลออย่างนี้ไม่มี มีพระพุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียวนี้เท่านั้น กระจายออกไปก็เป็น สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ พระสงฆ์สาวกได้ศึกษาอบรมกับพระพุทธเจ้าแล้วปฏิบัติตนจนได้หลุดพ้นจากทุกข์ แล้วก็มาเป็นสรณะของโลกต่อกันมาโดยลำดับอย่างนี้

ให้พี่น้องทั้งหลายดูศีลดูธรรมนะ อย่าไปดูตั้งแต่กิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาเต็มบ้านเต็มเมืองวิเศษวิโสอะไร ขอให้ธรรมะเต็มหัวใจเถอะนะ ไปที่ไหนเย็นไปหมด สง่างามไปหมด งามอยู่ภายในใจ สำคัญมากนะเรื่องธรรม ไม่มีใครมอง มีตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหายกตนโพนตัวขึ้นไป แล้วเหยียบย่ำทำลายธรรมลง แทบจะไม่มีธรรมติดหัวใจมนุษย์นะเวลานี้

นี่จวนจะตายเท่าไรเปิดออกมาๆ มันจ้ำอยู่ที่หัวใจนี่นะ ท่านทั้งหลายที่เราคุย
 เหมอเราไม้เหมอ พระพุทธเจ้าสอนโลกท่านไม้เหมอ ใครไม้ หรือว่าพระพุทธเจ้าไม้เหมอ
 พิจารณาซิ ตรัสรู้ขึ้นมาออกจากกองมตรกองคุณ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา คือ
 กองมตรกองคุณ พ้นขึ้นมาเป็นธรรมทั้งแท่งสั่งสอนสัตว์โลก พระพุทธเจ้าไม้เหมอ นี่ก็
 นำธรรมพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติ เฉียดสลบไสลๆ การปฏิบัติธรรมมา ความทุกข์ในชีวิต
 ของเรานี้คือความทุกข์ในการฆ่ากิเลสในหัวใจของเราแน่ละ ทุกข์มากที่สุดทีเดียว

เป็นฆราวาสญาติโยมก็ทุกข์เหมือนโลกเขาทุกข์กัน แต่ไม่เคยสละเป็นสละตาย
 มันยากลำบากทำไมไม่เสร็จทั้งไว้ วันหลังทำต่อไปก็ได้ แต่พืดกับกิเลสนี้ กิเลสไม่ตายเรา
 ต้องตาย ขึ้นอย่างนี้มี ต้องเอากันขนาดนั้น เอา กิเลสในหัวใจเราไม่ตายเราต้องตาย
 ด้วยความเป็นนักต่อสู้ นี่ละที่ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ผลที่เกิดมาจากการต่อสู้ด้วย
 ความตะเกียกตะกายเฉียดสลบไสลมันจ้ำขึ้นมาที่หัวใจไม่ให้พืดได้ยังงี้ มันอยู่ที่หัวใจนี้
 ธรรมมีหรือไม่มี

ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา เต็มหัวใจ มีหรือไม่มี ดูเอาหัวใจแต่ละคน
 สิ่งที่ปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นธรรมทั้งแท่งขึ้นมาในหัวใจขอให้
 เถอะนะ พืดได้อย่างเต็มปาก โส้ เราจวนจะตายแล้ว แทนที่จะมาคิดถึงเรื่องชีวิตจิตใจ
 ของตัวเองไม่คิด บอกตรงๆ เราไม่คิด เราพอทุกอย่างแล้ว สร้างความดีมานี้หาที่ต้องดิ
 ไม่ได้แล้ว ตายนีจะไปเกิดไหน เวลานี้เป็นยังงี้ ก็จ้ำอยู่อย่างนี้จะไปเกิดที่ไหน ก็ตัวเดียว
 นี้ตัวธรรมชาติที่เลิศเลออยู่ในหัวใจ เวลาเลวก็เลวอยู่ที่หัวใจ ตายจะไปเกิดที่ไหน ตัวเลว
 นี้พาให้ไปเกิด ได้รับความทุกข์ความทรมาน ผู้สร้างความดีงามก็ความดีนี้ละพาให้ไป
 เกิด ถ้าพ้นจากกิเลสแล้วไม่เกิด พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านไม่เกิด

ให้พากันตั้งใจปฏิบัตินะ วันนี้เป็นวันพระ ให้เป็นวันพระบ้างเถอะ วันไหนก็มี
 แต่วันญาติวันโยมวันยุ่งไปหมด เลยไม่มีวันพระวันศีลวันธรรม เราเห็นพี่น้องทั้งหลาย
 เข้าวัดเข้าวาเพื่ออรรถเพื่อธรรมเราพอใจ นี่คือทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ใ้ยุ่งเหยิง
 วุ่นวายไม่ใช่ทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ มันเพื่อลงนรกอเวจีนั่นละ สูดยอดของกองทุกข์
 ที่คนลืมนิ้ว ให้พร

หลังจ้งหัน

ไปบุงคล้าเมื่อวานนี้ โกลนะ ๒๕๖ กิโล เลยบิงกาฟไปอีก โกลขนาดนั้นเราก็ไป
 เมตตาสงสาร ทุกข์จนโรงพยาบาลอยู่ที่ลึกลๆ ลับๆ หมอและพยาบาลก็หนักใจมาก
 เหมือนกัน คนไข้ไหลเข้าไปเรื่อยๆ หาสิ่งที่เยียวยารักษาที่จะไม่มี ธาตุชั้นธอาหารการ
 กินก็จะไม่มี เพราะฉะนั้นเราจึงต้องไป ถ้าวันราชการน้อยกว่าทุกวันไปเลย จันทร
 อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ หัววันนี้ วันนี้ไปโรงนั้น วันนั้นไปโรงนั้นๆ อย่างนั้นละ เดียวนี้

ได้มอบปัจจัยให้โรงละสองหมื่น ๆ เดียวนี้ละ แต่ก่อนให้แต่สิ่งของ ขนไปเต็มรถให้เลย แล้วถามดูรายจ่ายรายจ่ายของเขาเอามาพิจารณา เลยตอบรับกัน จึงมอบเงินให้เขาโรงละสองหมื่น ถามเขาว่าเดือนหนึ่งนี้จ่ายหมดมากเท่าไร หมายถึงโรงพยาบาลอำเภอ ส่วนมากมีแต่หมื่นขึ้นไป อยู่ลึก ๆ ลับ ๆ นะ

หมื่นสองหมื่น สองหมื่นกว่า เราถามเขา นั่นละเอามาคิดเฉลี่ย เลยตกลงให้เขา เดือนละสองหมื่น ๆ ไปเลย สูงต่ำบ้างก็ไม่ใช่ไร เราให้เดือนละสองหมื่น ไปโรงไหนให้สงสาร เราไปดูโรงพยาบาลตั้งแต่เริ่มแรกที่จะก้าวเดินเพื่อโรงพยาบาลนี้ เราไปดูในครัว คนไข้เลยเที่ยว เข้าไปในครัวคนไข้ ไปดูชอกแซกขนาดนั้น ออกมาแล้วจึงได้มาพิจารณา แก้ไขตัดแปลงตรงไหน ๆ ไปดูครัวคนไข้มีขาดเหลืออะไร ๆ

เมื่อวานนี้ไปบุงคล้า จากบึงกาฬไปดูเหมือน ๔๓ กิโลเมตรถึงโรงพยาบาล ไกลนะจะถึงบ้านแพง จวนถึงบ้านแพง ไปทางหนองคายทางมันอ้อม ถ้าตัดไปทางสว่างแดนดิน เจริญศิริบุรีสักจะใกล้กว่ากันนิดเดียว ไปทางโน้นอ้อมแต่รถวิ่งสะดวก บิ่งเลย เราดูเข็มไมล์บางที่ ๑๔๐ ก็มี นี่หมายถึงขากลับมา ขาไปส่วนมากประมาณ ๑๓๐ มีบ้างถ้าทางดี ๆ รถเรามันหนัก เราได้สั่งไว้แล้วว่ารถหนักนี้อ่าไปเร็ววันก บางที่ถึง ๑๓๐ ก็มีแต่ทางดี ถ้าขากลับมาถึง ๑๔๐ จากนั้นมานี้ อุตสำหรับพยายามช่วยเหลือโลก

เพราะฉะนั้นเราถึงพูดได้เต็มปากทุกอย่าง ไม่ว่าจะแนะนำสั่งสอนดูต่าว่ากล่าว เต็ดขาดขนาดไหนเป็นไปด้วยธรรมทั้งนั้น เราไม่ได้เป็นไปด้วยความโมโหโทโสความเคียดความแค้นให้คนนั้นคนนี้ ไม่พอใจดูต่าให้เขาอย่างนี้เราไม่มี กิริยาอาการนี้เหมือนดูต่าว่ากล่าว แต่เป็นเรื่องของธรรมภายใน ไม่มีกิเลสตัวดูต่าตัวเคียดตัวแค้นในใจเรามีแต่ธรรมล้วน ๆ ดูอย่างนี้ก็ตีเข้าหาช่องถูกต้องดีงาม เช่นอย่างตอนเย็น ๆ หลังไหลเข้ามาในวัด เข้ามาเที่ยวเฉย ๆ อย่างนี้ละที่เราดูเอา ๕ โมงแล้วยังเข้ามา ยัวเยี้ย ๆ เข้ามาเขาเคยไปเที่ยววัดนี้นั้นวัดนี้ ส่วนมากไปดูอย่างโก้ ๆ เก๋ ๆ โอ๋ ๆ อ่า ๆ ที่จะไปดูเพื่อเป็นศีลเป็นธรรมมีน้อยมากคนไปวัด

วัดนี้ไม่ใช่วัดจะมาทดลองเครื่องนะเราบอก สำหรับวัดป่าบ้านตาดไม่ใช่วัดสำหรับทดลองเครื่อง มาดีไม่ดีหลงทิศไปนะ บอกตรง ๆ เอาจริง ๆ เรา ก็การปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลักธรรมที่ถูกต้องดีงามมานี้ เราปฏิบัติมาเป็นประจำอย่างเข้มงวด กวดขัน แล้วมาเล่น ๆ ฟ่าน ๆ ได้เหอ จะมาดูพระปฏิบัติยังงี้ จะมาให้คะแนนพระตัดคะแนนพระ มันได้ความวิเศษวิโสอะไรมาให้คะแนนพระตัดคะแนนพระ มองดูมันก็ขวางตามาแล้วตั้งแต่ก้าวเข้าวัด ดูซิณะ ท่านรักษาอยู่แล้ว สิ่งที่ท่านรักษาเลิศเลอกว่าตัวของเขาเองเป็นไหน ๆ

มานี้ถ้าเป็นเราแล้วไล่ออก ถ้ามหาเหตุถามผลก่อน มาอะไรจนหมดเวล่ำเวลาแล้ว ทำโมงแล้ว มาธุระอะไร ตอบยากๆ แสดงว่ามาแก้ๆ ก้างๆ มาดู ถ้ามีธุระก็บอกว่ามา ธุระนั้นธุระนี้ก็ฟังได้อย่างชัดเจน เพราะการถามนี้ถามหาเหตุหาผล ถ้ามีเหตุมีผล เอ้า มา เข้าใจไหมละ ถ้าไม่มีเหตุมีผลไล่ออกเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่ได้ว่าสู้มสู้มห้านะ ธรรม มาอย่างมีเหตุมีผล บางที่เราไปตอนเย็นไปเจอที่ประตู คือเป็นเวลาที่เราหมด เวลาแล้วที่เขาจะเข้าวัดเข้าวา เราก็เริ่มออกมาจากในกุฏิ ออกมาดู ถ้าออกมากลางวัน กลางวันก็เป็นเวลาของเขา เราไม่ควรออกมา ให้เขามาตามประสาของเขาเราไม่ออก จนกระทั่งเย็นคนจะหมดไปแล้ว ออกมาละที่นี้ มารายไหนเพ่นๆ ฟ่านๆ เอาละที่นี้ ถ้ามหาเหตุหาผลไม่ได้หลักได้เกณฑ์ดูด้วยไล่ออกด้วย เราไม่ได้เหมือนใคร

ในสามโลกธาตุนี้เราไม่เคยหวั่นกับสิ่งใดนอกจากธรรมอย่างเดียว เรื่องธรรมนี้ เรากราบไหว้สุดหัวใจเรา สิ่งเหล่านั้นเราไม่กราบไหว้ ที่เพ่นๆ ฟ่านๆ มีแต่กองมูตรกอง คุณจะไปกราบไหว้มันได้ยังไง มีแต่ไล่ออกจากวัด มันจะมาเป็นมูตรเป็นคุณโปะวัด เป็น วัดมูตรวัดคุณเสียทั้งหมดนั้นละ มาไม่มีเหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ มาเที่ยวเพ่นๆ ฟ่านๆ ดีไม่ดีมาให้คะแนนพระ มาตัดคะแนนพระ ให้คะแนนวัด ตัดคะแนนวัด วัดนี้ไม่ดีอย่าง นั้นอย่างนี้ วัดนี้ดีอย่างนั้นอย่างนี้ เหมือนมาให้คะแนนตัดคะแนนพระ

วัดนี้ไม่ต้องการคะแนนจากผู้ใด สวากขาตธรรมพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ปฏิบัติตามนี้ชอบแล้ว เข้ามาให้คะแนนหาอะไร จะมาตัดคะแนนหาอะไร ตัวผู้มาให้ คะแนนตัดคะแนนเป็นคนเช่นไร ท่านผู้ปฏิบัติอยู่ท่านปฏิบัติเลิศเลอขนาดไหน ชัดกัน ตรงนี้ละ เพราะฉะนั้นถ้างเจอกับเราแล้วเอาทั้งนั้นละ ไม่มีคำว่าหน้าอินทร์หน้าพรหม เราเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สุดหัวใจ สิ่งเหล่านี้เราไม่เคารพ มันมีแต่ มูตรแต่คุณ เพราะฉะนั้นควรไล่ออก

ส่วนมากมีแต่ถูกไล่นะ คือมาอย่างไม่มีเหตุมีผล เราถามอะไรเราต้องมีเหตุมีผล ทุกอย่าง ไม่ใช่อยู่ๆ ก็ไล่ออก เราไม่ได้เป็นอย่างนั้น มาธุระอะไรบ้าง เอ้าว่ามา ถ้าม่า ก้างๆ ก้างๆ ถ้ามหาเหตุหาผลไม่ได้เรื่อง ไล่ออกที่นี้ นั้น อย่าพากันทำอย่างนี้อีก วัดนี้ ไม่ใช่วัดตุ๊กตา ธรรมพระพุทธเจ้าไม่ใช่ธรรมตุ๊กตา อย่ามาทำอย่างนี้ บอกเลย ธรรมมี เหตุมีผลมีหลักมีเกณฑ์ บอกตรงๆ อย่างนี้

มักจะมีเสมอ ตอนโน้นละตอนเข้าใจว่าคนเลิกกันไปหมดแล้ว ๕ โมง ตั้งแต่ ๔ โมงครึ่ง อาจจะทำออกมาตั้งแต่ ๔ โมงครึ่ง ถ้าธรรมดาไม่ออกมา ปล่อยให้เขาเพ่นฟ่าน ตามเรื่องของเขา แต่เวลาที่มันหมด เป็นเรื่องเวล่ำเวลาของพระที่เคยปฏิบัติรักษาอยู่ แล้ว ท่านจะได้ปฏิบัติตัวของท่านด้วยความสะดวกสบาย ไม่อยากให้มีใครมาเพ่นๆ ฟ่านๆ นั้นละออกมาตอนนั้น มาเพ่นๆ ฟ่านๆ ก็เอาจริง ๆ

ท่านทั้งหลายนำไปปฏิบัติดูธรรมพระพุทธานุเจ้ามีที่ตรงไหน นี่หมอบราบเลย กราบราบ หาที่ตรงไม่ได้เลย เออะอะมีแต่เราผิด ๆ ทั้งนั้น ธรรมท่านถูกต้อง ถ้าว่าตรัสออกมาก็เป็นสวากขาตธรรม สวากขาโต ภคตา ธมฺโม นั้นเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ๆ ที่ไม่ชอบก็คือพวกเรานั้นแหละ สอนที่ยังไม่ชอบให้เป็นความชอบธรรมขึ้นมา ด้วยกายวาจาใจที่ประพฤติดี

วัดเป็นสถานที่อบรมความดีงาม ไม่ใช่เป็นสถานที่ก่อไฟก่อไฟเผาไหม้ ดูกันอย่าไปหาดูตั้งแต่ความชั่วของคนอื่น ให้ดูกิจของจิตเราที่เป็นอันธพาลมหากัณฑ์ มันจะออกจากจิตดวงนี้ไปเพ่งโทษคนนั้นเพ่งโทษคนนี้ ส่วนที่จะไปชมไม่ค่อยมี มันมักจะออกทางเพ่งโทษนั้นแหละ คนนั้นไม่ดีอย่างนั้น คนนี้ไม่ดีอย่างนี้ เลยไม่ภาวนา มาหาแต่โทษคนอื่นไม่ดูโทษของเจ้าของที่เกิดอยู่ตลอดเวลา มันก็ได้โอกาสเกิดตลอดเวลาซิ การปฏิบัติธรรมปฏิบัติยังงั้ถ้าเป็นอย่างนั้น

การปฏิบัติธรรมต้องดูหัวใจเจ้าของที่มันคิด ส่วนมากมันจะคิดผิด มองคนอื่นมองเพื่อเพ่งโทษเขา โทษเจ้าของไม่ดู การปฏิบัติธรรมต้องดูหัวใจ มันจะเริ่มคิดเรื่องอะไร ๆ ตีลงไป ๆ สติเป็นสำคัญ ถ้าสติดีอยู่แล้วเรื่องสังขารอันเป็นเรื่องของสมุทัย เรื่องกิเลสตัณหาจะคิดออกไม่ได้ มันจะหนาแน่นขนาดไหนออกไม่ได้ อำนาจของสตินี้หนาแน่นมาก กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนขอให้มันมีสติเฝ้าระวังนั้นเลย กิเลสจะออกไม่ได้ เคยพัดกันแล้วนี่ถึงมาพูดได้อย่างอาจหาญละซี

สติเป็นฝั่งมหาสมมุติมหานิยม มหาวิมุติมหานิพพาน คือสติ ฝั่งกั้นกิเลสทั้งหลายไว้ไม่ให้ล้นฝั่งออกมาได้ คือสติปัญญา ถ้ามีสติดีแล้วกิเลสเหล่านี้ล้นฝั่งออกมาไม่ได้ ถ้าไม่มีสติมันเหยียบหัวคนไปเลย โห ธรรมพระพุทธานุเจ้าเป็นธรรมที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว เกิดมาไม่มีวาสนายังงั้ก็ไม่พบ ยังงั้ก็ไม่สนใจ ยังงั้ก็ไม่ปฏิบัติไม่เลื่อมใสธรรมพระพุทธานุเจ้า มันจะเป็นเหมือนไก่แจ้ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งนั้นแหละ ดังที่เขาเขียนไว้วันนั้น ตั้งแต่เราเรียนหนังสือเป็นนักเรียน หนังสือเขาเรียกธรรมจริยา ชื่อหนังสือธรรมจริยา เป็นคติมาสอนนักเรียน ให้นักเรียนอ่าน เราก็ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ที่ว่า

ไก่แจ้ตัวหนึ่งคู้ยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรย ๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเมล็ดเดียวก็ไม่ได้ ว่าแล้วก็คู้ยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่น ๆ ที่นี้เขาเรียกว่าเดือนหรือกระตัก นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าของที่ดียอมเป็นประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้เท่านั้น เพชรพลอยเป็นของดีมีประโยชน์แก่ผู้รู้จักใช้ ข้าวสุกข้าวสารกินไปวัน ๆ เป็นประโยชน์แก่พวกไก่แจ้ พวกเรานี้พวกไก่แจ้ เป็นประโยชน์วัน ๆ เท่านั้นก็เอา กินไปวันหนึ่ง ๆ พอถึงวันตายก็เอา แต่ตายไปจะเป็นยังงั้

เวลายังมีชีวิตอยู่นี้ ชีวิตยังไฉ่ ความเคลื่อนไหวไปมาของตัวเราเองไปในทางถูกหรือผิด ไม่ได้ดูความเคลื่อนไหวของตัวเองมันก็ผิดไปเรื่อย ๆ ถ้าดูความเคลื่อนไหวด้วยการมาปฏิบัติธรรมอย่างนี้มันก็รู้ที่ผิดที่ถูก แก้ไขดัดแปลงไปเรื่อย ๆ มันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ พวกนี้จำเอา ในหนังสือที่ว่าไก่แจ้ตัวหนึ่ง อันนี้เราก็ดูตั้งแต่เราเป็นนักเรียน ที่มันจำได้มันก็ไม่ลืมของมันนะ จำได้ไม่ลืม โน่นเวลาไปบวช อันนี้มันอยู่ในชาดก ท่านคัดออกมาจากชาดกมาเป็นหนังสือสอนประชาชน สอนนักเรียน แต่ก่อนเราเป็นเด็กนักเรียนเราไม่เห็น เราไม่ทราบหนังสือนี้มาจากไหน บทเวลาบวชแล้วจึงไปเห็นอยู่ในคัมภีร์ โอ้ ออกจากนี้ นักปราชญ์ท่านสงสารประชาชน เอาออกมาเป็นคติตัวอย่างสอนกระทั่งเด็กกว้างนั้นเถอะ

พวกเรานี่จนเป็นผู้ใหญ่แล้ว มันได้เรื่องได้ราวอะไรไหมล่ะ ธรรมจริยานี้เขาเอา มาประจำไว้ตามโรงร่ำโรงเรียน เรียกว่าสอนเด็กนั่นเอง พวกเราเป็นผู้ใหญ่ขนาดนี้มีอะไรเป็นเครื่องสอนกันล่ะ หรือเห็นกันแล้วยับ ๆ แยะ ๆ ปากบอนปากเปราะปากอมซี่ พูดออกมามีแต่เรื่องความโลภ ความโกรธ ความเคียดความแค้น ความอาฆาตมาดร้ายต่อกัน นี่มีแต่ซี่เต็มปากออกมาพูด ผู้ฟังฟังได้ยังไง ฟังไม่ได้ ซี่เต็มปากพูดออกมามันก็เหมือนคลั่งไปหมดใครจะอยากฟัง พูดออกมาเป็นธรรมชี่ ไม่ดียังไงก็บอกกันตามผู้มาปฏิบัติธรรม ก็ได้ของดีไปใช้ ๆ ไม่ถือพิธีมานะवादตีอวดเก่ง ทั้ง ๆ ที่ตัวผิด ยอมรับกันนี่เรียกว่าผู้มาปฏิบัติธรรม

ที่มันเด่น ๆ เราก็ได้เอาออกมาสอนหมู่เพื่อน ประชาชน ที่มันเด่นมันติดอยู่กับหัวใจเราก็ได้มาสอนเรื่อย ๆ เป็นเรื่องขบขันอยู่เรื่อย ๆ คือข้อวัตรปฏิบัติแต่ก่อนพระเถรผู้เราไม่ได้นะ เป็นหัวหน้าคือเป็นบ่อของวัด นำหน้าทุกอย่างเลย คล่องตัวที่สุดแต่ก่อน ไม่ได้อึดอาด ๆ อยู่อย่างนี้นะ ทุกวันนี้ลูกขึ้นก็จะล้ม แต่ก่อนดีดีผิง ๆ เลย พระเถรนี้ตามไม่ทัน มองเห็นเราเหมือนเห็นเสือโคร่งตัวหนึ่ง กลัว ไม่กลัวก็เอาจริงนี่ เพราะมาปฏิบัติจริง ๆ มาทะเลาะแหยะไม่ได้ เป็นอย่างนั้นนะ คืออนุโลมที่เพื่อนฝูงมารุมเรา

แต่ก่อนเราอยู่คนเดียวในป่าในเขาสะดวกสบาย เต็ดเดี่ยวเฉียบขาดในตัวเองได้ ทุกแบบทุกฉบับไม่เคลื่อนไหวคลาดไปได้ คนอื่นยังอ้อ ๆ อา ๆ มันเคลื่อนไหวคลาดไปได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องดูเรื่อย แต่ก่อนพระเถรท่านเราเมื่อไรข้อวัตรปฏิบัติ เรานำหน้าตลอด จึงมาถึงประโยคที่ว่า กำลังเป็นหนุ่มเป็นน้อยอยู่นี้ กระทบหลังนั้นที่เราอยู่ตอนนั้นยังไม่มีกุฏิหลังนี้ ยังอยู่กระท่อม ฟังไปสามหลังกว่าจะได้กุฏิหลังนี้ขึ้นมา คือต้นเสาเมื่อมันแห้งแล้วปลวกกินต้นเสาล้ม ถ้ายังไม่แห้งมันยังไม่กิน พอแห้งแล้วมันก็กินล้มสามหลังจึงได้ปลูกหลังใหม่ขึ้นมา

มองดูนาฬิกา อ้าว นาฬิกาเลยเวลาแล้ว ดูนาฬิกาผิด ปุ๊บปุ๊บจับไม้กวาดกวาดเลยเทียว ปิดบริเวณกุฏิเรียบร้อยแล้วออกมา ธรรมดาออกมานี้พระเนรจะเต็มหมดแล้ว เราปิดกวาดบริเวณของเราเสร็จแล้วเราก็ออกมาส่วนรวม พระเนรก็เต็มหมดในวัด ตามธรรมดาเป็นอย่างนั้น แต่วันนั้นไม่เห็นพระเนรสักองค์เดียว เรากวาดของเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็เราดูนาฬิกาผิด พอโผล่ออกมานั้นเห็นเนรหนึ่ง เนรก็ทิดจรวดนี้ ละลูกพระ ตั้งแต่มันเป็นเด็กมันเป็นเนรอยู่นี้ มันคงรำคาญตา เห็นเรากวาดออกมานั้น มันรำคาญตาก็เลยถือไม้กวาดออกไป

เนร ขึ้นเลยเทียว พระวัดนี้มันตายหมดแล้ว ใครจะไปกุสลาใคร ถึงเวลาแล้วยังไม่รู้หรือนี่ยังไม่แล้วนะ ตอนค่ำจะประชุมกันพืดกันใหญ่ระนั้นของเล่นเมื่อไร ไม่รู้จักเวล่ำเวลาเหอปิดกวาด มันเป็นอย่างนี้ นี่เป็นประโยคเบื้องต้น ตอนค่ำจะเอากันละ ถ้างัดอย่างนี้แล้วจะเอาไว้ไม่ได้เลย ชัดกันเต็มเหนียวเลย นั่นละการปฏิบัติศีลธรรม ถ้าเด็ดเดี่ยวเพื่อศีลเพื่อธรรมท่านเด็ดอย่างนั้น ไม่ได้เด็ดแบบยักยักแบบผีนะเด็ดแบบธรรม เป็นยังไงเนร มันก็อ้อแอ้ๆ ออกมา มันชัดสายตามัน เราไปร้ายบ้าคนเดียว ยังจะไล่พระ นี่พระตายหมดแล้วใครจะมากุสลาใคร

ถามไปถามมาไม่รู้เวลาหรือเนร เวลาได้เท่าไร มันฟังได้บ้าง ๓ โมง ๒๐ นาที คือธรรมดา ๔ โมงปิดกวาด นี่ฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เราปิดกวาดออกมานี้ เหนอ เนรพูดอีก มันนาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ หยุดๆ ขึ้นทันทีเห็นไหมละ กำลังแผดออกมานะ หยุดๆ เดี่ยวมันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด หยุดเราจะไปแก้บ้าเรา เดินกึกๆ กลับคืน อย่างนั้นละ ธรรมะเป็นอย่างนั้น ไม่ได้ถืออะไรใหญ่ยิ่งกว่าธรรม เราผิดต้องยอมรับว่าผิดซิ เนร มันคงจะหัวเราะ ก็เห็นชิงชังออกมานี้ จะกัดจะฉีกตลอดเลย พอมานี้ หือๆ ขึ้น พอได้ความเท่านั้น หยุดๆ ทันที เดี่ยวพระจะมาเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา กึกๆ เดินกลับเลย อย่างนั้นละ ฟังเอาชิตานทั้งหลาย

นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เอาอำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ มาใช้ อำนาจเป็นอำนาจของธรรมทั้งนั้น อะไรถูกรวมเดินตามนั้นชัดธรรมไม่ได้ นี่ก็เข้าใจว่าชัดธรรม ความพร้อมเพรียงสามัคคีตามเวล่ำเวลา ๔ โมงเย็นปิดกวาด แต่เราเป็นบ้าคนเดียว ออกมาขนาบพระทั้งวัดเลย ทีนี้พอรู้เรื่องแล้วก็บอกให้หยุดเดี่ยวจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา กึกๆ เดินกลับเลย อย่างนั้นละ ฟังเอาชิตานทั้งหลาย นี่ละการปกครองหมู่เพื่อนปกครองโดยธรรม จะเด็ดจะขาดขนาดไหนไม่เห็นื่อธรรม ไม่นอกจากธรรมไปเลย จะปฏิบัติตามนั้นๆ คำว่ามีอำนาจก็อำนาจในธรรม ไม่ใช่อำนาจเสือโคร่งเสือดาว อำนาจในธรรมต่างหากเอามาใช้

จึงต้องเคารพธรรมด้วยกันทุกคน เมื่อต่างคนต่างเคารพธรรมแล้วอยู่กันเป็น
 ผาสุก นี่เรายกตัวอย่างมาให้ท่านทั้งหลายดู ออกมาเหมือนจะกัดจะฉีกทีเดียว พอมาได้
 ความเท่านั้นแล้ว ก็บอกให้หยุดทั้งวัด มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา ก็ก๊กๆ
 กลับคืนเลยไปแก้บ้าเจ้าของ ป่านนี้แก้ได้แล้วยังไม่รู้แหละ นี่ละการปฏิบัติกับพระกับ
 เณรเราจริงจังมากนะแต่ก่อน ทุกอย่างเป็นหัวหน้านำหน้าทุกอย่าง มันคล้องตัวแต่ก่อน
 พุดจริง ๆ ไม่ใช่คุย ชยัน คล้องตัวตลอดเวลาไม่มีอึดอาดเนือยนาย ใครมาอึดอาดเนือย
 นายให้เห็นไม่ได้ นี่ละหัวหน้าวัดเราเป็นอย่างนั้นมา ไม่เหมือนทุกวันนี้ เดินไปกุฎก็จะ
 ไม่ได้ละเดี๋ยวนี้ มันผิดกัน

นี่เราพูดเรื่องการปกครองด้วยความเป็นธรรม ให้นำธรรมนี้ไปปฏิบัติต่อตนเอง
 ดูกันให้ดูด้วยความเป็นธรรม อย่าดูด้วยกิเลสตัณหาพาดู กิเลสตัณหาพาดูจะยกโทษยก
 กรรมคนอื่นไปเรื่อย ๆ เป็นนิสัยสันดานไม่ดี เห็นใครคอยที่จะดูยกโทษยกกรรมเขา พัง
 โทษพังกรรมเขาไป นี่เป็นนิสัยอันธพาลอยู่ในใจ ถ้าเป็นธรรมแล้วดูเขากับดูเราให้เสมอ
 กัน เป็นอย่างนั้นนะ พวกกันจำเอา เอาละวันนี้พอ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz